

stillede sin underjordiske Agitation, Sammenkaldelsen af Menighedsraadet blev udsat, og selv over Sogne-raadsformandens Gærninger blev der foreløbigt kastet et Glemselens Slør. Man talte kun om den gamle Højskoleforstander; man tog hans Fotografi ned fra Væggen over Kommoden og betragtede det fyldige Ansigts kære Træk og de to sorte Prikker over Kinderne, der skulde forestille hans ungdommeligt spillende, lysebrune Øjne. Man gentog Æventyr, han havde fortalt, læste hans gamle Breve, — smaa, ilsomt nedskrevne Lapper, fulde af Henrykkelsesudbrud og varme Venskabsforsikringer; og om Aftenerne sad man udenfor paa Dørfliserne og sang hans Yndlingssange.

Ogsaa i Vejlby Præstegaard gjorde Dødsbudskabet et dybt Indtryk. Skønt Hansine allerede længe havde haft en Forudfølelse af, at hendes Bekendtskab med Sandinge Højskole vilde blive hende dyrekøbt, og skønt hun netop i de aller-sidste Dage var bleven fuldt ud klar over Forfængeligheden af de Forventninger, som den Af-dødes begejstrede Tro og Tale i hendes Pigedage havde vakt hos hende, havde hun aldrig næret bitre Følelser mod ham. I de Øjeblikke, da Fremtiden stillede sig mørkest for hende, havde hun tværtimod altid tænkt paa sin gamle Lærer som